

vis må kæmpe, fordi kommunerne ser på, hvilken kasse der er bedst.

Det har sådan set også betydning på en række andre områder. Et eksempel er Københavns Kommune, hvor man i midten af 1990'erne besluttede, at man ville gøre, hvad man kunne for at ændre beboersammensætningen og ikke lænere ville bygge almene boliger, fordi man havde fået en beregning, der viste, at det i gennemsnit kostede kommunen 100.000 kr. i overførselsindkomster, hver gang der var en beboer i alment boligbyggeri, og derfor holdt man op med at bygge alment boligbyggeri. Det taler jo for, at refusionen har betydning på mange områder, når det er den slags sammenhænge, man går ind i.

I forhold til om man kan bruge refusion over for kommunerne som styringsinstrument og som udligning, vil jeg komme med et citat fra kontorchef i Indenrigsministeriet Niels Jørgen Mau Pedersen fra »Decentralisering i kommunerne«: Refusioner er forholdsvis mest velegnet som udligningsinstrument, hvor det centrale niveau mulighed for variation i standard og effektivitet er begrænset, f.eks. for visse indkomstoverførsler.

Det er jo klart, at der, når vi snakker sygedagpenge, førtidspension osv., er et lille spillerum for kommunerne for et skøn, men for størstedelen af det burde der, hvis de fulgte den gældende lovgivning, ikke være meget tvivl om, hvor når folk har krav på hjælp. Desværre ser vi altså det modsatte, nemlig at folk bliver sendt fra den ene til den anden og fra den ene kasse til den anden.

Nogle gange, når jeg har mødt de her mennesker, har jeg haft det billede i hovedet af sådan en klodskasse, som en del af medlemmerne måske kender, og som små børn sidder og leger med. Så skal der en rund klods ned i det runde hul og en firkantet klods i det firkantede hul og en trekantet klods i det trekantede hul, og så kommer der altså nogle gange et menneske, der ikke passer ned i nogen af de her huller. Hvad gør sagsbehandlere så? Ja, enten så smider de dem væk, eller også skærer de dem lidt til, så de passer ned i det billigste hul.

Jeg kunne godt tænke mig, at vi får lavet et system, der sigter på, at man i stedet for at have de her forskellige kasser, som menneskene skal passe ind i, får et system, hvor sagsbehandlerne tager udgangspunkt i mennesket og ser på: Hvad gør vi så bedst for det menneske, så det kan få det bedst mulige liv fremover og forhå-

bentlig også kan få en tilknytning til arbejdsmarkedet igen, hvis der er mulighed for det?

Vi vil arbejde videre med det her forslag, også i forhold til det arbejde, der er omkring en udligningsreform, og vi vil også fortsat få nogle flere beregninger på, hvordan det kan hænge sammen i forhold til en udligningsreform.

Så jeg håber, at de partier, der var enige i, at der er et problem, vi skal se på, også vil deltage i det videre arbejde, og at de partier, der var noget mere afvisende, måske også af bilag og de udvalgs spørgsmål osv., der bliver stillet, bliver mere overbeviste om, at her er der altså noget, vi er nødt til at se på.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Op-hold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 143:

Forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af de i Bruxelles den 26. marts 2003 undertegnede protokoller om Bulgariens, Estlands, Letlands, Litauens, Rumæniens, Slovaakiets og Sloveniens tiltrædelse af Den Nordatlantiske Traktat.

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).
(Fremsat 9/4 2003)

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Gade (V):

Det er med glæde, at jeg i dag på Venstres vegne skal anbefale et ja til beslutningsforslaget om Danmarks ratifikation af protokollerne, som bekræfter medlemskab af NATO til landene Est-